

— Ἀστειεύσαι...
 — Ἀλήθεια σὰς λέγω. Περνοῦσα ἀπ' τοῦ Τρι-
 κούπη καὶ σπῖτι καὶ εἶδα νάνεβοκατεβαίνῃ κόσμος.
 Ρωτῶ καὶ μοῦ λένε πέφτει τὸ ὑπουργεῖον...

— Μὰ πῶς ;
 — Νά, ὁ Βασιλεὺς παρήγγειλεν εἰς τὸν Δε-
 λιγιάνῃ νὰ παραιτηθῇ.
 — Εἶνε βέβαιον ;
 — Βεβαίότατον.

Καὶ ἐλησημονήθη ἀμέσως ἡ κόπωση, ἐφυ-
 γεν ἡ νοηρότης, παρήλθεν ἡ Ἀποκρητὴ καὶ οἱ
 μασκαράδες. Ἡ φωνὴ μας ἐζωηρεύθη καὶ ἡ συνο-
 μιλία μὲ πληθύνῃ ἐπιφωνήσεων καὶ
 σχημάτων παν-
 τοίων καὶ ἀτά-
 κτων βηματισμῶν
 ἐπέπεσε κατὰ τοῦ
 ἀνελπίστου θέμα-
 τος. Ἐμείναμεν
 συνομιλοῦντες οὐ-
 τω πολιτικὰ ἐπὶ
 ὥρας ὀλοκλήρους.
 Καὶ ἂν ἐνεθυμή-
 θημεν πρὸς στιγ-
 μὴν τὴν πρώτην
 μας συνδιάλεξιν,
 ἦτο διὰ νὰ σημει-
 ῶσωμεν τὴν ἐπα-
 λήθειυσιν τῆς γνω-
 στῆς προφητικῆς
 εὐφρολογίας τοῦ
 κ. Ροῖδου, καθ'
 ὃν μέχρι τῆς Κα-
 θαρᾶς Δευτέρας θὰ
 ἔμενε πρωθυπουρ-
 γὸς ὁ κ. Θεόδω-
 ρος Δεληγιάννης.
 Ἡ αἴθουσά μας ἐν
 μικρογραφίᾳ ἀνα-
 παρίστα τὴν στιγ-
 μὴν ἐκείνην τὴν
 πρωτεύουσαν.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Ἡ ἐπομένη ἦτο ἔκτακτος ἡμέρα διὰ τὰς Ἀ-
 θήνας. Ὑπὸ παρομοίας συνθήκας οὐδέποτε ἐν-
 θυμούμεθα κρίσιν ὑπουργικὴν.

Ἄλλ' ἐν γένει συνεχίζει πολὺ τὸν κόσμον ἡ ἐκ-
 βασις τῆς κινδυνώδους κρίσεως. Ἀπὸ στιγμῆς
 εἰς στιγμὴν ἠπειλεῖτο κανὲν κίνημα. Οἱ κυβερ-
 νητικοὶ ἠγωνίζοντο νὰ παραστήσωσιν εἰς τὸν
 λαὸν ὡς πραξικόπημα τὴν ἐνέργειαν τοῦ Βασι-
 λέως. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀλαλαγμοῦ ἀντήχουν καὶ
 φράσεις μισθῶρων ἢ ἀνοήτων ἡκιστα φιλοβασι-
 λικῆ. Καὶ τ' Ἀνάκτορα περιέζωνεν ὁ στρα-

τὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀνωτάτου τοῦ ἄρ-
 χοντος... Καὶ ὁ Τρικούπης ἀρκετὰ ἐγώιστῆς καὶ
 πολὺ περισσότερον τυπικός, δὲν ἐδέχετο τὴν ἀρ-
 χὴν... Καὶ ἄχρουν ὑπουργεῖον δὲν ἤθελεν ὁ Βα-
 σιλεὺς... Καὶ ποῖον λοιπὸν νὰ καλέσῃ ;... Ὅλ'
 αὐτὰ συνεκράτουν τὸν κόσμον ἐν ἀγωνίᾳ καὶ τα-
 ραχῇ. Διαδηλώσεις, ῥήτορες, περιπολῖαι, συμ-
 πλοκαί, ἐπεισόδια, θερμαὶ συζητήσεις, πυρετός.
 Ἡ συγκίνησις ἐκείνη ἢ γεννωμένη ἐκ τῆς προσδο-
 κίας κινδύνου τινὸς ἀγνώστου ἐπέιζεν ὅλα τὰ
 στήθη. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἦτο βαρεῖα, ὡς
 θὰ τὴν ἐφαντάζετο τις ἐπὶ πεδίου μάχης. Με-

γάλα νέφη ἐπλα-
 νῶντο ἐπὶ τοῦ κυ-
 ανοῦ οὐρανοῦ καὶ
 ἐρρᾶντιζον ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν
 μὲ σταγόνας ἀ-
 ραιὰς ὡς δάκρυα
 ... Περὶ τὴν ἐσπέ-
 ραν μόλις ἡ κρίσις
 ἔληξεν. Ὁ κ. Κων-
 σταντόπουλος ἐξε-
 πλήρωσεν ἦν ἐδέ-
 χθη ἐντολὴν νὰ
 σχηματίσῃ Κυβέρ-
 νησιν. Τὸ Κράτος
 εὖρε Πρωθυπουρ-
 γὸν καὶ ὁ Βασιλεὺς
 ἔγραψεν ἰδίᾳ χει-
 ρὶ εὐχαριστήριον
 ἐπιστολὴν πρὸς
 τὸν ὑποστράτηγον
 κ. Μαυρομιγάλην,
 διὰ τὴν τάξιν τὴν
 ὁποίαν μὲ τὰ συ-
 νετά του μέτρα
 κατώρθωσε νὰ τη-
 ρήσῃ διαρκούσης
 τῆς κινδυνώδους
 κρίσεως.

*

Ὁ ἡμερήσιος
 τύπος — ἴσως ὄχι

μόνον παρ' ἡμῖν — εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ζῆ μὲ
 τὴν ἰδίαν πάντοτε ζωρότητα. Πότε λιποψυχεῖ,
 πότε ἐμψυχοῦται καὶ ἀναλαμβάνει. Ἐξαρτᾶται
 ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ὅσην ἰκανότητα καὶ
 ἂν ἔχωσιν οἱ ἐργάται του εἰς εὗρεσιν θεμάτων καὶ
 δημιουργίαν ζητημάτων ἐκ τοῦ μηδενός, ποτὲ
 σχεδὸν δὲν ἐπιτυγχάνουσι νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέ-
 ρον τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, τοῦ θερμοῦ καὶ μόνον και-
 νοφιλοῦ, τὸ ὅποιον τὴν ἐφημερίδα του δὲν τὴν θέ-
 λει οὔτε διὰ νὰ σχηματίσῃ πεποιθήσεις, οὔτε διὰ
 νὰ βρασιάνῃ τὰς ιδέας του, οὔτε διὰ καλλιτεχνι-